På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Kommissionen betaler sine egne omkostninger og halvdelen af sagsøgerens omkostninger.**

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. maj 1981.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 19. MARTS 1981 [1]

Høje Domstol.

Den sag, som jeg i dag skal fremsætte mit forslag til afgørelse i, er anlagt af Jacobus Kindermann mod Kommissionen. Kindermann er nederlandsksproget ledende oversætter, og han arbejdede fra den 1. februar 1970 til den 31. december 1979 i oversættelsesgruppen i Den administrative Kommissionen for vandrende arbejdstageres sociale sikring (Commission administrative pour la sécurité sociale des travailleurs migrants — CASSTM), et i medfør af artiklerne 80 og 81 i forordning nr.

1 — Oversat fra tysk.

1408/71 oprettet mellemstatsligt organ, hvis sekretariatsforretning varetages af Kommissionen.

Kindermann har nedlagt påstand om annullation af den afgørelse af 4. oktober 1979, hvorved det daværende kommissionsmedlem med personale og administration som forretningsområde, Christopher Tugendhat, med virkning fra den 1. januar 1980 ændrede Kindermann's tjenstlige placering fra afdeling IX-D-3 »Oversættelse: Generelle spørgsmål« til afdeling IX-D-8 »Oversættelse: Nederlandsk« i generaldirektorat IX-D »Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«. Sagen indgår dermed i den række — for tiden ret talrige — sager, som — i forskellig sammenhæng — er opstået i anledning af afgørelser om ændring af den tjenstlige placering af tjenestemænd i Kommissionen, med eller uden ændring af tjenestestedet. Sagen er særligt nært knyttet til den sag, som er anlagt af fru Elke van Schaik, en af Kindermann's kolleger i CASSTM's oversættelsesgruppe, og som for tiden verserer for Domstolens anden afdeling (sag 168/80); fru Schaik blev, ligeledes ved en afgørelse af 4. oktober 1979 truffet af Christopher Tugendhat, placeret i den tysksprogede afdeling under direktoratet IX-D.

I — 1. Af hensyn til den rigtige forståelse af denne sag anser jeg det for påkrævet indledningsvis — samtidig med min omtale af sagsøgerens karriere — at redegøre for strukturudviklingen i Kommissionens oversættelsestjenester.

Efter at Jacobus Kindermann den 15. juni 1959 var blevet ansat som assisterende oversætter, blev han ved afgørelse af 3. december 1962 — med virkning fra den 1. januar 1962 — udnævnt til fastansat tjenestemand i lønklasse LA6 i den nyoprettede afdeling »Oversættelse, reproduktion og udbredelse af dokumenter« under direktoratet for »Interne anliggender« i generaldirektoratet for »Generelle forvaltningsspørgsmål«. Inden for oversættelsesafdelingen blev han specielt placeret i den nederlandske oversættelsessektion; denne sektion skulle dog først på et langt senere tidspunkt komme til at udgøre en selvstændig forvaltningsenhed.

a) Ved afgørelse af 1. februar 1970 blev sagsøgeren stillet til rådighed for CASSTM's oversættelsesgruppe.

I modsætning til, hvad der kunne antages som følge af brugen af begrebet »midlertidig tjeneste i anden stilling« i forskellige af de dokumenter fra Kommissionens administration, der indgår i sagens akter, drejede det sig ikke om midlertidig tjeneste i anden stilling, men rent faktisk om, at tjenestemanden blev stillet til rådighed. Som Jacobus Kindermann ganske rigtigt har anført i sin administrative klage, anvendes begrebet »oversætter og sprogrevisor, der gør midlertidig tjeneste i anden stilling« ganske vist generelt i nogle tjenestegrene; men det har dog ingen forbindelse med begrebet »midlertidig tjeneste i anden stilling« i tjenestemandsvedtægtens forstand. Vedtægtens artikel 37 omhandler for det første tjenestemænd, som i tjenestens interesse har fået pålæg om at gøre midlertidig tjeneste uden for deres institution eller at gøre midlertidig tjeneste hos en person, der udøver et hverv i henhold til traktaterne, hos en valgt formand for en af Fællesskabernes institutioner eller organer, eller hos en af Europa-Parlamentets politiske grupper; for det andet gælder bestemmelsen de tjenestemænd, der efter egen anmodning

er stillet til rådighed for en anden af De europæiske Fællesskabers institutioner. At stille en tjenestemand til rådighed, hvilket altså ikke er en tjenesteretlig stilling i vedtægtens forstand, indgår, som Kommissionen har anført, under den tjenstligt overordnedes beføjelser. I det foreliggende tilfælde må det antages, at afgørelsen om at stille sagsøgeren til rådighed for CASSTM — som hverken genfindes i sagens akter eller i sagsøgerens personlige aktmappe — blev truffet af chefen for oversættelsesafdelingen, muligvis mundtligt.

I sit nye arbejde hørte sagsøgeren fortsat under afdelingen for »Oversættelse, reproduktion og udbredelse af dokumenter«. Derimod skulle bedømmelsen af sagsøgerens arbejde nu foretages af CASSTM's generalsekretær, chefen for tjenestegrenen »Vandrende arbejdstageres sociale sikring« og chefen for CASSTM's oversættelsesgruppe.

b) Den 1. januar 1973 blev oversættelsesafdelingen omdannet til et direktorat, direktorat D »Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«, under generaldirektorat IX (generaldirektoratet for personale og administration). Fra 1. november s.å. fik oversættelsessektionerne for de forskellige sprog status som afdelinger (IX-D-4 til IX-D-9). Den oversættelsessektion, som sagsøgeren oprindelig hørte under, blev således til afdeling IX-D-8 »Oversættelse: Nederlandsk«.

Ud over disse egentlige sprogafdelinger indebar den nye struktur, at der oprettedes en afdeling IX-D-3 »Oversættelse: Generelle spørgsmål« under ledelse af den tidligere chef for den eneste oversættelsesafdeling, J. Pignot; denne afdeling skulle varetage de administrative opgaver i forbindelse med sprogafdelingerne. De oversættere, der var stillet til rådighed for Kommissionens forskellige generaldirektorater, specielt de oversættere, der arbejdede for CASSTM, blev henført under denne nye afdeling.

2. Den 22. august 1979 sammenkaldte direktøren for direktorat IX-D, A. Ciancio, de oversættere, der arbejdede for CASSTM, og meddelte dem, at de af dem, der havde været beskæftiget i CASSTM i 10 år eller længere, blev »kaldt tilbage« til oversættelsesafdelingen for deres sprog. Ciancio anførte, at dette princip i første omgang skulle gælde fire oversættere og revisorer, herunder fru van Schaik og Jacobus Kindermann. Begge var på ferie på det tidspunkt, da mødet fandt sted.

Under mødet oplæste direktøren for oversættelsestjenesten en rundskrivelse, som skulle sendes til hver oversætter, fra det tidspunkt vedkommende havde været beskæftiget i CASSTM i 10 år, for at give meddelelse om ændringen af vedkommendes tjenstlige placering. Det eksemplar af rundskrivelsen, som rettedes til sagsøgeren, blev underskrevet af Ciancio samme dag. I skrivelsen blev sagsøgeren specielt opfordret til, efter at have henvendt sig til J. Pignot, den 2. januar 1980 at melde sig hos chefen for den nederlandske oversættelsesafdeling, A. Dallinga.

Den 27. august vendte sagsøgeren tilbage fra ferie og fik gennem sine kolleger kendskab til den afgørelse, der var truffet for hans vedkommende. Dette fik han senere — ganske vist indirekte — skriftligt bekræftet, da han modtog en kopi af den meddelelse af 22. august 1979 fra CASSTM's generalsekretær, M.

Schneider, til A. Ciancio. Jeg skal senere vende tilbage hertil i forbindelse med sagens realitet. Direktør Ciancio's rundskrivelse modtog sagsøgeren endelig den 4. september 1979 ad tjenestevejen.

Den 17. september sendte sagsøgeren A. Ciancio en skrivelse, hvori han gjorde forbehold gældende med hensyn til den afgørelse, der var truffet for hans vedkommende. Efter at han forgæves havde afventet et svar på skrivelsen, indgav han den 3. oktober klage over rundskrivelsen i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Nogle dage senere modtog han Christopher Tugendhat's formelle afgørelse af 4. oktober 1979, som han indgav en ny klage over den 12. oktober; denne nye klage var indholdsmæssigt i det væsentlige en gentagelse af den første, men indeholdt dog også en uddybning med hensyn til afgørelsens retlige karakter.

Klagerne blev først udtrykkeligt forkastet den 22. april 1980, dvs. mere end 2 måneder efter udløbet af den frist, ved hvis udløb en stiltiende afgørelse anses for at være truffet. I mellemtiden, den 21. februar, havde Jocobus Kindermann anlagt sag ved Domstolen.

II — Kommissionen har påstået Kindermann's sagsanlæg afvist med den begrundelse, at der er tale om en ren intern, organisatorisk foranstaltning, som ikke kan indeholde et klagepunkt, og som således ikke kan anfægtes i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 91.

Nærmere betragtet forekommer det mig, at dette anbringende beror på en dobbelt argumentation.

1. Kommissionen påberåber sig dermed en retspraksis fra Domstolens side, hvorefter kun sådanne handlinger eller undladelser skulle udgøre et klagepunkt, som kunne gøre indgreb i en i vedtægten fastlagt retsstilling for vedkommende tjenestemand. Da sagsøgeren hverken kan bevise eller overhovedet har hævdet, at det niveau, som de opgaver, han siden den 1. januar 1980 har fået pålagt, befinder sig på, ikke skulle svare til hans lønklasse og stilling, som han har krav på at bibeholde efter vedtægtens artikler 5 og 7, må sagen efter Kommissionens opfattelse afvises.

a) Kommissionen støtter det anførte på fire domme. Jeg skal straks nævne, at tre af disse tidligere afsagte domme, nemlig i sag 66/75 (Macevicius mod Parlamentet, dom af 20. maj 1976, Sml. 1976, s. 593), i sag 129/75 (Hirschberg mod Kommissionen, dom af 14. juli 1976, Sml. 1976, s. 1259) og i sag 124/78 (List mod Kommissionen, dom af 12. juli 1979, Sml. 1979, s. 2499) angår forhold, som adskiller sig fra det, der foreligger i nærværende sag, og at der i den fjerde og desuden den ældste af afgørelserne gives udtryk for en opfattelse, som Domstolen i mellemtiden har forladt.

I den fjerde af sagerne, sag 46/69 (Reinarz mod Kommissionen, dom af 13. maj 1970, Sml. 1970, s. 53), havde sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af en afgørelse, hvorved han var blevet indplaceret i en stilling som ledende konsulent i lønklasse A 2, skønt han havde foretrukket at blive udnævnt til direktør. Domstolen fandt, at denne afgørelse ikke indebar et klagepunkt, idet stillingerne som direktør og som ledende konsulent befandt sig i samme lønklasse; forskellen mellem de opgaver, der var knyttet til stillingerne, kunne

ganske vist give grundlag for ud fra personlige overvejelser at foretrække den ene stilling fremfor den anden, men fandtes ikke at være i strid med det krav om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling, som tjenestemanden kunne påberåbe sig (præmisserne 9 og 10).

b) Denne opfattelse har Domstolen imidlertid helt klart forladt i dommen i sag 35/72 (Kley mod Kommissionen, dom af 27. juni 1973, Sml. 1973, s. 679). Walter Kley havde nedlagt påstand om annullation af den stiltiende afvisning af den administrative klage, som han havde indgivet over en afgørelse truffet af generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter; ved afgørelsen var han blevet fritaget for sin funktion som afdelingschef for den fysiske afdeling ved forskningscentret i Ispra og var blevet udnævnt til rådgiver under forskningscentrets videnskabelige direktion. Kommissionen påberåbte sig, bl.a. under henvisning til Reinarz-dommen (Sml. 1970, s. 53), at søgsmålet ikke kunne antages til realitetsbehandling, idet det var rettet mod en akt, som ikke indeholdt et klagepunkt mod sagsøgeren. Afgørelsen indebar efter Kommissionens opfattelse hverken en ændring i sagsøgerens materielle interesser eller en degradering af ham, og den gjorde derfor ikke indgreb i hans retsstilling (præmisserne 2 og 3).

Som er ændring af sin hidtidige praksis statuerede Domstolen: »Selv om en afgørelse om forflyttelse ikke berører en tjenestemands materielle interesser eller indplacering, kan den dog, når man tager hensyn til den omhandlede funktions natur og de nærmere omstændigheder, gøre indgreb i den pågældende ansattes [ideelle] interesser og fremtidsudsigter; under disse omstændigheder kan man ikke a priori fastslå, at der ikke er tale om en akt, der indeholder et klagepunkt« (præmisserne 4 og 5).

For så vidt det herimod måtte blive indvendt, at denne afgørelse, der angik en forflyttelse, ikke skulle lade sig overføre på det her foreliggende tilfælde, der i bedste fald angår en ændring af en tjenestemands placering med den stilling, tjenestemanden beklæder, må jeg slå fast, at begrebet »forflyttelse« i Kley-sagen af Domstolen og i øvrigt også af Kommissionen blev anvendt i vid forstand og ikke i den nøjagtige betydning, hvori det anvendes i tjenestemandsvedtægten (jf. mit forslag til afgørelse af 12. februar 1981 i de forenede sager 161 og 162/80, Carbognani og Cada Zabetta, s. 15 i den offset-trykte tekst, samt Domstolens dom (anden afdeling) af 24. februar 1981, endnu utrykt, præmisserne 19 og 20). Det fremgår rent taktisk af Kley-sagens akter, at Kley's placering blev ændret »med stillingen«. Under disse omstændigheder anser jeg dette præjudikat for tilstrækkeligt til at tilbagevise Kommissionens anbringende.

c) I øvrigt kan der, for så vidt der er tale om en omplacering med stillingen — et begreb, som Kommissionen først for kort tid siden har taget i anvendelse for Domstolen — henvises til dommen i de forenede sager 33 og 75/79 af 28. maj 1980 (Kuhner mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 1694), hvori Kley-dommen — om end i en noget afsvækket form — blev opretholdt. Domstolen udtalte, efter først at have givet udtryk for, at »der kan bestå tvivl vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt placeringen af sagsøgeren i

en stilling skal betragtes som en forflyttelse i henhold til vedtægten fremfor en foranstaltning af intern karakter vedrørende reorganisering af tjenesten«, at foranstaltningen i det foreliggende tilfælde havde haft samme virkninger som en forflyttelse (præmis 12). Selv om den nye placering skete inden for den samme stillingsbetegnelse som ekspeditionssekretær og i samme lønklasse, kunne en sådan ændring i tjenestemandens opgaver, som gav sig udtryk i en ændring af den beskrivelse af opgaverne, som ifølge vedtægtens artikel 5, stk. 4, andet afsnit, skal foreligge for hver stillingsbetegnelse, påvirke hans fremtidsperspektiver og være til skade for ham. Selv om ændringen i arbejdsopgaverne for Jacobus Kindermann, der fortsat er ledende oversætter, ikke måtte have haft nøjagtigt de samme virkninger, kan det dog ikke på forhånd udelukkes, at den har *kunnet* påvirke hans fremtidsudsigter. Under alle omstændigheder er dette et af de argumenter, han har fremført til støtte for, at den anfægtede afgørelse ikke skulle være i tjenestens interesse.

d) Der indrømmes utvivlsomt en meget vid søgsmålsadgang, hvis denne opfattelse følges. En tjenestemand behøver nemlig i så fald kun at anføre, at en over for ham truffet afgørelse om en ændret placering kan påvirke hans fremtidsudsigter, for at et søgsmål i samme anledning kan antages til behandling.

Dette resultat anser jeg imidlertid på ingen måde for at være urimeligt. Jeg er — ligesom generaladvokat Trabucchi i forslaget til afgørelse i Kley-sagen (Sml. 1973, s. 693) — af den opfattelse, at der i spørgsmålet om en sags *antagelse til realitetsbehandling* bør indtages et mere liberalt standpunkt end i forbindelse med *realitetsafgørelsen.* Som generaladvokat Trabucchi anførte, er det en betingelse for, at sagen kan antages til realitetsbehandling, at der foreligger en »akt, der indeholder et klagepunkt«, mens det er en betingelse for at give sagsøgeren medhold i realiteten, at sagsøgeren godtgør, at der som følge af den »akt«, der søges annulleret, er sket en krænkelse af hans subjektive rettigheder. Generaladvokat Trabucchi anførte endvidere, at »Tjenestemandsvedtægtens artikel 91 ... [indfører] en mekanisme, som ikke blot tjener til beskyttelse af tjenestemandens subjektive rettigheder, som det er tilfældet ved søgsmålet vedrørende »pleine juridiction« (Domstolens »pleine juridiction«, der angår beskyttelse af tjenestemændenes subjektive rettigheder, er udelukkende hjemlet for tvister af økonomisk karakter), men snarere har til formål at muliggøre en objektiv efterprøvelse af retmæssigheden i fællesskabsadministrationens handlemåde«. Jeg er således enig med Trabucchi i, at det er »berettiget at acceptere begrebet 'akt, der indeholder et klagepunkt', som klart adskiller sig fra en akt, der krænker tjenestemandens subjektive ret, og i hvert fald er mere omfattende end denne sidste«, og at »den kendsgerning, at en tjenestemand foretrækker én stilling fremfor en anden, ... naturligvis ikke [er] tilstrækkelig til, at erklære en afgørelse fra forvaltningen, hvorefter tjenestemanden forflyttes mod sin vilje, for retsstridig«, men »på den anden side [er] tilstrækkelig til at opfylde betingelsen for antagelse af et søgsmål efter artikel 91 til realitetsbehandling«.

e) Eftersom afgørelser om forflyttelse efter Kommissionens egne udtalelser kun formelt adskiller sig fra afgørelser om omplacering med stillingen, men ikke for så vidt angår de materielle forudsæt-

ninger, ville det være ulogisk uden videre at antage sagsanlæg om de førstnævnte afgørelser til realitetsbehandling, men ikke sagsanlæg om de sidstnævnte.

Efter min opfattelse må derfor omplaceringer med stillingen på samme måde som egentlige forflyttelser betragtes som »akter, der indeholder et klagepunkt«, dvs. foranstaltninger som følgelig kan anfægtes ved sagsanlæg.

2. Der skal herefter kun tages stilling til, om afgørelsen om den ændrede placering af sagsøgeren rent faktisk havde denne karakter, eller om den kun havde den betydning, at det derved meddeltes ham, at han ikke længere var stillet til rådighed for CASSTM.

Kommissionen har ganske vist indrømmet, at afgørelsen af 4. oktober 1979 formelt set — som det fremgår af dens ordlyd — er en ændring af placeringen. Dette er imidlertid ikke tilfældet, hverken i funktionel eller organisatorisk henseende. Det er ikke tilfældet i funktionel henseende, eftersom sagsøgeren ikke fra sin placering i Kommissionens oversættelsestjeneste blev beordret til at gøre midlertidig tjeneste i anden stilling i CASSTM, men kun blev stillet til rådighed for CASSTM; derfor kunne den afgørelse, hvorved han blev kaldt tilbage til oversættelsestjenesten, kun være en afgørelse om at bringe hans stilling som en tjenestemand, der var stillet til rådighed, til ophør. På samme måde skete der i organisatorisk henseende ingen ændring i sagsøgerens placering, eftersom han fortsat var tilknyttet den nederlandske oversættelsessektion, som — efter at han var blevet stillet til rådighed for CASSTM — blev omdannet til en afdeling.

At afgørelsen blev truffet af det kommissionsmedlem, der havde ansvaret for personalespørgsmål, og ikke — som det normalt ville have været tilfældet for en afgørelse om at bringe et rådighedsforhold til ophør — af sagsøgerens foresatte, chefen for afdeling IX-D-3 »Oversættelse: generelle spørgsmål«, skulle bero på den reorganisering af oversættelsestjenesten, der var sket, efter at sagsøgeren var blevet stillet til rådighed for CASSTM. Den ellers i denne sammenhæng usædvanlige fremgangsmåde har efter det anførte hjemmel i artikel 3 i Kommissionens afgørelse af 5. oktober 1977 om udøvelsen af de beføjelser, som i medfør af tjenestemandsvedtægten er overdraget til ansættelsesmyndigheden.

Denne argumentation finder jeg ikke overbevisende. Ganske vist fremgår det — som jeg anførte i mit forslag til afgørelse i List-sagen (Sml. 1979, s. 2516) — af Domstolens faste praksis »vedrørende den nærmere fastlæggelse af en retsakts art ... [at] alene dennes objektive indhold og virkelige betydning, og ikke dens ydre form eller den betegnelse, forfatteren eller en tredjemand har anvendt, [er] af betydning«. Jeg er imidlertid i det foreliggende tilfælde overbevist om, at retsaktens form også svarer til dens virkelige indhold.

Efter min opfattelse ville Kommissionens opfattelse kun kunne lægges til grund, såfremt sagsøgeren uafbrudt havde været tilknyttet den nederlandske oversættelsesafdeling; det er imidlertid ikke tilfældet. Ganske vist kom sagsøgeren i 1970, da han blev stillet til rådighed for CASSTM, fra den nederlandske sektion af den — på daværende tidspunkt eneste — oversættelsesafdeling og blev i 1980 kaldt tilbage til den nederlandske oversættelsesafdeling. Hermed tages der imidlertid netop ikke hensyn til den reorganisering af oversættelsestjenesten, som blev

gennemført i 1973. Det står fast, at de oversættere, der var stillet til rådighed for CASSTM, fra det tidspunkt, da den nederlandske oversættelsessektion blev omdannet til en afdeling, og indtil den 1. januar 1980 havde chefen for afdeling IX-D-3 »Oversættelse: generelle spørgsmål« som deres tjenstligt overordnede, men at de fortsat var undergivet CASSTM's generalsekretær og chefen for oversættelsesgruppen i CASSTM for så vidt angik bedømmelsen af deres arbejde. Under disse omstændigheder må jeg rejse det spørgsmål, hvilken rolle sprogafdelingerne — for sagsøgerens vedkommende afdeling IX-D-8 »Oversættelse: nederlandsk« — stadig kunne spille.

Heraf følger, at afgørelsen var en egentlig afgørelse om ændret placering, hvorfor den da også som ganske normalt i medfør af artikel 3 i afgørelsen af 5. oktober 1977 blev truffet af det kommissionsmedlem, der havde ansvaret for personalespørgsmål, og ikke blev truffet efter en reorganisering af tjenestegrenene, en mulighed som ikke er omtalt i artikel 3.

Heraf følger, at søgsmålet i anledning af afgørelsen kan antages til realitetspåkendelse.

III — For så vidt angår sagens realitet har sagsøgeren fremsat en række argumenter, som han imidlertid kun fragmentarisk har fastholdt indtil afslutningen af den skriftlige del af proceduren.

For det første har han i replikken frafaldet det anbringende, som i stævningen var hovedanbringendet, nemlig tilsidesættelse af Kommissionens afgørelse af 24. november 1976 om personalets mobilitet.

At dette første anbringende er frafaldet opvejes på en vis måde af, at der — ligeledes i replikken — er fremført følgende tre anbringender: krænkelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, tilsidesættelse af omsorgspligten og af retten til kontradiktion. Da der er tale om nye anbringender, som efter Domstolens procesreglement principielt ikke kan fremføres under sagens behandling, ville jeg kun have behandlet dem mest subsidiært. Da sagsøgerens advokat ikke har omtalt dem i det mundtlige indlæg, finder jeg det ubetænkeligt helt at se bort fra dem.

Herefter står tilbage to indbyrdes sammenhængende anbringender, for det første tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 7, stk. 1, for så vidt det deri bestemmes, at der ved forflyttelser udelukkende tages hensyn til tjenstlige synspunkter, og for det andet magtfordrejning. I denne forbindelse skal der kun tillægges det anbringende, der støttes på magtfordrejning, subsidiær betydning i forhold til anbringendet vedrørende tilsidesættelse af tjenestens interesser. Kun såfremt det godtgøres, at den anfægtede afgørelse ikke er truffet i tjenestens interesse, bliver det nemlig påkrævet at søge dens virkelige baggrund i andre forhold. Hvis derimod afgørelsen kan antages at være begrundet i tjenstlige hensyn, er det overflødigt at efterprøve, om der rent taktisk foreligger magtfordrejning.

1. Efter sagsøgerens opfattelse blev tjenestemandsvedtægtens artikel 7, stk. 1, tilsidesat i to henseender i forbindelse med afgørelsen om den ændrede placering. For det første iagttog Kommissionen ikke den fremgangsmåde, som er foreskrevet i forbindelse med forflyttelser; for det andet skal afgørelsen ikke udelukkende være truffet under hensyn til tjenstlige synspunkter.

For så vidt angår det første synspunkt behøver jeg kun at gentage, at afgørelsen ikke er en forflyttelse i vedtægtens forstand, og at der således ikke var anledning til at iagttage den fremgangsmåde, der er foreskrevet for sådanne tilfælde.

Det fremgår imidlertid af sagsøgerens anbringender, at tilsidesættelsen af tjenestens interesser efter hans opfattelse har størst betydning.

a) Før jeg herefter gennemgår sagsøgerens argumentation, bør det imidlertid afklares, hvilken form for kontrol Domstolen kan udøve over for en afgørelse om forflyttelse eller om en ændret placering.

På den ene side fremgår det af Domstolens faste praksis (dommen af 11. juli 1968, Labeyrie mod Kommissionen, sag 16/67, Sml. 1965-1968, s. 519, dommen af 16. juni 1971, Vistosi mod Kommissionen, sag 61/70, Sml. 1971, s. 145, dommen af 14. juli 1977, Geist mod Kommissionen, sag 61/76, Sml. 1977, s. 1419 og dommen af 24. februar 1981, Carbognani og Coda Zabetta mod Kommissionen, forenede sager 161 og 162/80), at »Fællesskabets institutioner frit kan organisere deres tjenestegrene afhængigt af de opgaver, som er betroet dem, og med henblik herpå placere det personale, som er til deres disposition«. Derfor har — som jeg anførte i mit forslag til afgørelse i Geist-sagen (sag 61/76, jf. ovenfor) »ansættelsesmyndigheden ... et vidt skøn med hensyn til udstedelsen af sådanne retsakter, som er snævert forbundet med ansættelsesmyndighedens kompetence til at fordele arbejdet«. Domstolen kan som følge heraf »ikke i et sådant tilfælde blande sig i alle detailspørgsmål, navnlig ikke i sådanne som indeholder hensigtsmæssighedsovervejelser« (Sml. 1977, s. 1441).

På den anden side er det ikke tilstrækkeligt, at administrationen abstrakt påberåber sig tjenestens interesse, for at ændringen af tjenestemandens placering dermed er retmæssig. Begrebet »tjenestens interesse« er et uskarpt, vagt begreb, og det forhold, at det blot anføres — hvilket kan antage en sædvanemæssig karakter og ikke behøver at svare til noget mere præcist — er ikke tilstrækkeligt til at give mulighed for en endog begrænset judiciel kontrol. Jeg anser det for nødvendigt at administrationen er i stand til at angive, hvori denne interesse rent konkret består, og at dens betydning ikke er væsentlig ringere end de af vedkommende tjenestemands interesser, som der gøres indgreb i.

Efter disse principper vil jeg således kun gennemgå de af sagsøgerens argumenter, der er anført til støtte for, at den afgørelse, der er truffet over for ham, er i strid med en egentlig tjenstlig interesse, og at den — i modsætning til hvad Kommissionen har anført — heller ikke har været i tjenestemandens egen interesse.

b) Jeg skal begynde med den sondring, sagsøgeren opstiller med hensyn til, om den ændrede placering finder sted som følge af en reorganisering af tjenestegrenene — som den, der fandt sted for oversættelsestjenestens vedkommende i 1973 — eller om dette ikke er tilfældet.

Sagsøgeren indrømmer, at en ændret placering af en stilling og af den, der er anstat i stillingen, i forbindelse med en reorganisering kan være begrundet i tjenestens interesse. Da den her omhandlede afgørelse imidlertid er truffet uden nogen som helst, endog delvis forbindelse med en reorganisering, kan den

ikke begrundes med det bevis — som følger af de arbejdsopgaver, der har ført til reorganiseringen — for, at hans placering i den afdeling, hvortil han blev knyttet, skulle være nyttigere end i den afdeling, hvor han tidligere var placeret.

Disse betragtninger beror efter min opfattelse på en urigtig forudsætning. Den sondring, sagsøgeren opstiller, forekommer mig at være i strid med såvel den generelle formulering i de domme, hvorved Fællesskabets institutioner tillægges ret til at organisere og ændre organiseringen af deres tjenestegrene og til at placere det personale, der står til rådighed, i overensstemmelse dermed, som med de faktiske omstændigheder, som lå til grund for i hvert fald nogle af dommene (specielt de allerede nævnte domme i Labeyrie-sagen og Vistosi-sagen).

c) De øvrige argumenter, der er fremført, har ringe vægt. Jacobus Kindermann har således nævnt de negative virkninger, som omplaceringen af ham skal have haft for arbejdet i CASSTM's oversættelsesgruppe, og som han opfatter M. Schneider's skrivelse af 29. august 1979 til A. Ciancio som en bekræftelse på.

I skrivelsen gav CASSTM's generalsekretær over for direktøren for oversættelsestjenesten udtryk for sin bekymring med hensyn til den indvirkning på arbejdet i CASSTM og i de dertil knyttede organer, som forflyttelsen af fire sprogrevisorer og oversættere, som i længere tid havde været stillet til rådighed, ville få. Schneider sluttede med en anmodning til A. Ciancio om, at afgørelsen blev tilbagekaldt, eller at gennemførelsen af afgørelserne blev udsat, for at det nødvendige nye personale kunne fremskaffes og indarbejdes i dets nye opgaver.

Det kan ikke bestrides, at M. Schneider ved udgangen af august 1979 gav udtryk for en vis bekymring, men hans bemærkninger kan dog ikke medgives den betydning, som sagsøgeren tillægger dem. For det første vil enhver ændring i en tjenestegrens sammensætning naturligvis kunne give anledning til forbigående vanskeligheder med hensyn til arbejdets afvikling.

For det andet må det på grundlag af en sammenligning mellem akterne i van Schaik-sagen og i nærværende sag formodes, at de største vanskeligheder inden for CASSTM's oversættelsesgruppe ikke fandtes i den nederlandske, men i den tyske sektion. Af i alt fire nederlandske oversættere er der kun for Kindermann's vedkommende foretaget en omplacering, og for ham kunne der på fyldestgørende måde findes en erstatning. Det er derfor sandsynligt, at M. Schneider's skrivelse — som Kommissionens repræsentant har forklaret under den mundtlige forhandling — i det væsentlige angik den tyske oversættelsesgruppe i CASSTM, der, som jeg har forstået det, skulle afgive to erfarne medlemmer af i alt fire, selv om den i forvejen var overbebyrdet med arbejde, hvilket havde ført til, at gruppen var temmelig langt bagud med oversættelsesarbejdet.

d) Sagsøgeren har endvidere anført, at der efter hans opfattelse ikke var behov for at styrke den nederlandske oversættelsesafdeling, da han blev overført dertil. Man har således flyttet ham fra én tjenestegren, hvor der var brug for ham, til en anden, hvor der næppe har været beskæftigelse til ham. Et bevis herfor ser sagsøgeren i, at han i første omgang blev

placeret direkte under chefen for den nederlandske afdeling, som overlod ham oversættelsesopgaver på forskellige områder.

Dette anbringende må efter min opfattelse ses på baggrund af den vide beføjelse, Kommissionen har til at træffe afgørelse om organisationen af sine tjenestegrene. Da administrationen har ret til at ændre oversætternes placering, og da den kan begrunde sådanne ændringer med tjenestens interesse, er det normalt, at den kalder de oversættere, der hidtil har været stillet til rådighed for andre forvaltningsenheder, tilbage til den pågældende oversættelsesafdeling, som er det sted, de naturligt placeres. Lige så selvfølgeligt er det, at den ansvarlige for afdelingen skaffer sig et indtryk af hver enkelt oversætters særlige færdigheder ved at give dem forskellige tekster til oversættelse, før han henviser dem til en bestemt gruppe inden for afdelingen.

Sagsøgeren har i øvrigt på intet tidspunkt hævdet, at han ikke har fået overladt arbejde.

e) Jeg mener, at jeg dermed har påvist, at den omtvistede afgørelse ikke var i strid med tjenestens interesse.

Der foreligger heller ikke en åbenbar fejl i forbindelse med skønsudøvelsen. Den af Kommissionen anførte begrundelse for omplaceringen af sagsøgeren er nemlig plausibel, idet der skal være tale om en hensigt til i alle tjenestegrene, herunder i oversættelsestjenesten, at indføre en vis mobilitet. Sagsøgte er af den opfattelse, at hvis en oversætter forbliver i samme administrative enhed i meget lang tid, fører det til en vis stivnen, som indebærer, at vedkommendes præstationer, kvantitativt og kvalitativt, forringes.

Sagsøgerens modargumenter er efter min mening ikke tilstrækkelige til at påvise, at denne opfattelse skulle være urigtig. Kindermann har principielt ikke bestridt hensigtsmæssigheden af en mobilitetspolitik for personalet; han mener dog, at den i almindelighed passer dårligt til den specielle situation, oversætterne befinder sig i og specielt til de oversættere, der efter en lang og vanskelig indlæringsproces har specialiseret sig i et sagsområde som vandrende arbejdstageres sociale sikring, som kræver et særligt ordforråd. Kindermann hævder således — særlig med støtte i nogle uddrag af »Guide pratique du traducteur«, at specialisering er særlig påkrævet for oversættere, at den gennemføres i vidt omfang i Kommissionens tjenestegrene, og at den er resulteret i en forbedring af arbejdets kvalitet derved, at den giver mulighed for snævrere kontakter mellem oversætterne og de tjenestegrene, der benytter oversættelserne. Et betydningsfuldt eksempel på, at denne »tilnærmelsespolitik« er lykkedes, er netop CASSTM.

Heroverfor har Kommissionen anført andre citater fra samme publikation, hvor hovedvægten lægges på mobiliteten og muligheden for at gå fra én oversættelsesgruppe til en anden.

Denne tvist mellem fagfolk kan Domstolen vanskeligt afgøre. I betragtning af Domstolens begrænsede kontrolmulighed i dette spørgsmål kan jeg kun henvise til, at det ikke forekommer mig at være helt urimeligt, at selv en samvittighedsfuld tjenestemand, der i næsten ti år hele dagen lang har oversat tekster af

samme karakter, risikrer at blive udsat for en vis stivhed, som administrationen ganske berettiget kan bestræbe sig på at forhindre eller afhjælpe ved at foretage en omplacering af tjenestemanden.

f) Endelig har sagsøgeren anført, at den afgørelse, der er truffet over for ham, overhovedet ikke — som administrationen har hævdet — er i hans interesse, men derimod er ham til skade. Den hævdes at svække hans udsigt til at blive forfremmet, allerede fordi hans arbejde inden for hans nye arbejdsområde systematisk revideres, og dette uanset at han i CASSTM har enhvervet sig en ekspertise, som har sat ham i stand til lejlighedsvis at revidere hans kollegers arbejde.

Dette argument forekommer mig ikke at kunne tages i betragtning i dette tilfælde. En ændret placering uden en ændring i den geografiske placering eller i vedkommende tjenestemands stillingsbetegnelse sætter efter min opfattelse ikke »væsentlige personlige forhold« på spil, som »ved prøvelsen af spørgsmålet, om der foreligger en saglig korrekt afgørelse«, »i hvert fald ... kan undersøges«, for nu at anvende min formulering i forslaget til afgørelse i Geist-sagen (Sml. 1977, s. 1441).

Desuden er det ikke sikkert, at det anførte fuldt ud svarer til de faktiske forhold. I bedømmelsen af sagsøgeren for 1975/1977 anbefaledes en forfremmelse i det væsentlige på grundlag af hans alder, anciennitet og uddannelse. De to første faktorer må nu veje endnu tungere. For så vidt angår sagsøgerens juridiske uddannelse er forholdet det, at han efter at være fratrådt i CASSTM har fået lejlighed til i særlig grad at gøre brug af sin uddannelse, idet han, som vi har fået oplyst under den mundtlige forhandling, for kort tid siden har været afløser for en jurist-lingvist. Endelig giver den nye placering ham utvivlsomt mulighed for at udvide sin horisont, idet han nu inden for den nederlandske oversættelsesafdeling er placeret i specialgruppen for »sociale spørgsmål, administration og information«, hvis sagsområde er mere omfattende end CASSTM's.

2. Da sagsøgeren således ikke har kunnet godtgøre, at den afgørelse, der er truffet over for ham, ikke udelukkende er truffet i tjenestens interesse, er det ikke påkrævet at tage stilling til, om sagsøgte ved at træffe den anfægtede afgørelse har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

IV — Herefter står kun tilbage, at jeg fremsætter mig forslag til afgørelse.

Før jeg gør det, vil jeg dog — som generaladvokat Capotorti for kort tid siden gjorde det i sit forslag til afgørelse i sag 148/79 (Korter mod Rådet, forslag til afgørelse af 29. januar 1981, endnu utrykt, s. 12 i den off-set trykte udgave) — fremsætte en enkelt bemærkning. Jeg har det indtryk, at denne sag kunne have været undgået. Som sagsøgerens advokat gav udtryk for under den mundtlige forhandling, har sagsøgeren uden tvivl ikke anlagt denne sag, fordi han for enhver pris ønskede at arbejde videre i CASSTM indtil pensionsalderen, men fordi han var bestyrtet over de betingelser, hvorunder afgørelsen om ændringen af hans tjenstlige placering var blevet truffet, og over, at administrationen ville gøre sig til enedommer over hans erhvervsinteresser. I denne

henseende kan det kun bekræftes, at det var en i det mindste uelegant fremgangsmåde — som endog gjorde skår i det tillidsforhold, som bør bestå mellem en myndighed og dens ansatte — at afgørelsen om ændringen af sagsøgerens placering blev offentligt bekendtgjort i hans fravær, uden at han blev underrettet på forhånd eller havde fået lejlighed til at udtale sig derom, og uden at retsgrundlaget for afgørelsen blev angivet med den fornødne klarhed.

Trods dette kan jeg kun foreslå, at sagsøgte frifindes, og at hver part i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, og artikel 70 pålægges at betale sine omkostninger.